

Publicerad 2015-02-03 17:44 av Elisabeth Nilsson

POJKEN SOM INTE VILLE GRÅTA

Han är så söt. Det tycker alla. Ljuslockig och blåögd. Lik Kronprinsen, brukar tanterna säga och klappa honom på huvudet.

Han är fyra år. En arg liten pojke. Som har fått en ny pappa. Som han inte tycker om.

Hans nya pappa slår mamma så att hon gråter. Då blir pojken arg. Ropar i stängda dörrens nyckelhål allt vad han orkar

- Slå inte min mamma!

Men det hjälper inte. Nya pappa slår henne i alla fall.

Han storasyster vågar inte säga något. Hon är alltid rädd. Leker med någon som heter Allison. Pojken har aldrig sett Allison. Det är konstigt, tycker han. Hon borde väl synas.

Idag är pojken argare än vanligt. Han ska vara ensam hemma med nya pappa. Det vill han inte. Men mamma vet inte hur elak nya pappa är mot honom, när hon inte är hemma.

Pojken tittar på bordet, dukat med djupa tallrikar till gröten. Och kastrullen, full med havregrynsgröt. En fin duk vars snibbar hänger ned.

Ilskan bubblar i honom. Han drar i en snibb allt vad han orkar. Tallrikarna landar på korkmattan. Går i bitar. Gröten ligger som en grå klump utanför den ikullvälta kastrullen.

Nya pappa kommer svartögd ut i köket. Sliter tag i hans ena arm. Släpar honom mot kakelugnen. Läger hans lilla hand mot kakelugnens glödheta luckor, medan han väser

- Jag ska lära dig, min gosse

Pojken biter ihop om smärtan. Gråter inombords. Men tårarna får inte synas. I hans lilla hjärta finns redan hat och bitterhet.

Nya pappa slänger pojken ifrån sig. Går därifrån.

Pojken lägger sig på sin säng. Tittar på det röda brännmärket som lyser på hans vita skinn. Som för alltid ska finnas där.

Som en påminnelse.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten